

Lajoskám

MÉSZÁROS ZOLTÁN

2016

Mészáros Zoltán

LAJOSKÁM

Első kiadás

Írta és szerkesztette: Mészáros Zoltán

Minden jog fenntartva

...ajánlom szeretett Anyámnak.

- Jó reggelt!

Ébresztette fel egy ismeretlen hang, mire pánikszerűen kiugrott az ágyából. Nem is csoda, hisz Winkler egyedül lakott. Ijedtében még arra sem ügyelt, hogy legalább egy ádámkosztümöt magára penderítsen, így meztelenül nézett szembe behatolóval. Egy idős néni állt vele szemben, lisztes köténykéje és a ráncos arcán végighúzódo meleg mosolya teljesen szürreálisá tette a szituációt.

- Ki a faszom maga? – Tette fel Winkler a benne lappangó mélyfilozófiai kérdést.
- Ejnye, Lajoskám! - kezdett bele a néni – Hát szabad így beszélni? Gyere inkább, már kész van a reggeli. – mondta huncut mosollyal az arcán és kibattyogott a konyhába.
- Lajoskám? - suttozta Winkler, miközben megcsípte magát, hátha álmodik.

De nem.

Miután túlesett az első sokkon, gyorsan összegezte a felettebb furcsa szituációt. Egy öreg néni betört a lakásába, őt valamiért Lajoskának hívja, reggelit csinált és annyira bizalmas viszonyba kerültek, hogy még a farkát is megcsodálhatta az öregasszony.

Mit tehetett hát Winkler?

Felvette köntösét és kiment a konyhába. Eltökélt szándéka volt, hogy bármilyen aranyos mosollyal is néz rá az öregasszony, úgy kirakja a szűrét, hogy csak úgy koppanni fog a Révay utca macskakövein. De akkor meglátta a reggelit, amit az öregasszony csinált.

A végtelenbe tornyosuló ételhegyek között gyümölcsök, pirítósok, teák, felvágottak, kolbászok végtelen sora terpeszkedett, és mindennek tetején glóriaként ott volt egy tál amerikai palacsinta, forró karamella öntettel, tejszínhabbal és egy szem cseresznyével a tetején, melyen többször is megcsillant a fény. Tisztára mint a reklámokban.

Winkler tátott szájjal elképedve nézett hol az asztalra, hol az öregasszonyra.

- Nem ülsz le Lajoskám? – Kérdezte őszinte mosollyal a néni.

...és Lajoska leült.

Nem is tudta mi ütött belé, el kellett volna küldenie az öregasszonyt, de az a karamellás palacsinta egyszerűen túl jól nézett ki. Miközben evett, a néni nekiállt takarítani a házban. Valamit motyogott is talán a hatalmas rumli nagyságáról, meg arról, hogy Lajoska mennyire hanyag, de a fiú ezt már nem halotta, mert teljesen belefeledkezett a palacsintába.

Miután befejezte, egy pár percig némán nézte a szorgoskodó öregasszonyt. *Mi lenne ha...*

Suhant át az agyán az ötlet, és miközben a sürgő-forgó nénit figyelte, egyre biztosabb lett elhatározásában.

- Néni... - kezdett bele bizonytalanul – Most mennem kell dolgozni. Majd ha hazajövök, szépen hazaviszem magát.
- Rendben Lajoskám! – Kiáltott az öregasszony. – Aztán vigyázz az óvodában és hagyd békén a Tündikét a ceruzáiddal!

Winkler elment a munkába, de egész nap a különös esemény képei zakatoltak a fejében. *Ki ez az öregasszony? Hogy jutott be a lakásába? Mit akar tőle? ...és egyébként is, mitől ilyen átkozott jó a palacsintája?*

Forró vacsorára ért haza, a néni pedig a tv előtti karosszékében szundikált. Látszott rajta, hogy kimerült: egész nap dolgozhatott, ami nem is csoda, Winklernél elég nagy volt a rumli. A férfi ráterített egy régi piros kockás takarót, majd elmosolyodott.

Kiment a konyhába, elfogyasztotta a vacsorát, majd lefeküdt aludni.

Másnap reggel egy ismerős hang ébresztette.

- Jó reggelt!

Köntös.

Konyha.

Karamellás palacsinta.

Tejszínhab.

Cseresznye.

Reklámszerű csillanás.

Lajoska nem értette mi történik, és miért engedi, hogy egy idegen öregasszony gyermek módjára kiszolgálja, de hihetetlenül élvezte. Az ételek fejedelmiek voltak, és a véget nem érő gondoskodás egyszerűen elbűvölte.

Egy nap azonban, miközben a reggeli palacsintáját majszolta, az aznapi híreket böngészve egy cikkre lett figyelmes. Egy eltűnt öregasszonyról írtak, aki teljes szenilitásban szenved. Szabóné Tóth Ágnes várta otthon szerető családjá, így aki bármit tud róla, kéri mielőbb jelentkezzen fiánál, Szabó Lajosnál, személyesen vagy levélben az Aradi utca 14. alatt. A cikkben szerepelt egy kép is, amin egy ismerősen mosolygó öregasszony szerepelt.

Lajoska ekkor elfehéredett, torka összeszorult.

Mi lesz most?

Adja vissza a nénit? *Nem teheti.* Hát akkor ki fog neki beágyazni? Ki fog neki reggelit és vacsorát készíteni? Kivel nézi meg a sorozatát? Ki fogja cirógatni a haját elalváskor? De ami a legfontosabb, ki fog neki karamellás palacsintát csinálni neki, tejszínhabbal és filmesen csillogó cseresznyével a tetején?

Rémülten felpattant az asztaltól, majd köszönés nélkül elsietett az óvodába (még az uzsonnáját is otthon hagyta), és egész nap nem szólt senkihez. Lajoska teljesen összetört, egyszerűen nem akarta elhinni, hogy vége.

De tudta, hogy nem tehet mást, vissza kell adnia a néni.

Hazaérvén leült a néni mellé. Hosszasan nézte ősz haját, mély ráncait, mosolyra gördülő száját és csillogó szemeit.

- Velem kell jönnöd Mama.

Winkler még aznap elvitte az Aradi utca 14. alá, és visszaadta szerető családjának, akik végtelenül hálásak voltak. Különösképp Szabó Lajos, akinek ugyanaz a végtelenül melegséget sugárzó mosolya volt, mint az anyjának.

Másnap reggel Lajoska hiába várta az ébresztőt. Nem volt sem *jó reggelt*, sem terülj-terülj asztalkám, sem palacsinta karamellával, tejszínhabbal és cseresznyével.

Hosszú percekig ült egyedül, némán, amikor is Winklernek eszébe jutott egy remek ötlet. Telefont ragadott, beteget jelentett a munkahelyén, majd nekiállt főzni. Ügyetlen volt mindig a konyhában, így hosszú ideig elpepecselt, mire elkészült.

Fél óra múlva a Szabó lakás ajtaja kinyílt és ott állt büszkén Winkler, arcán melegséget árasztó mosollyal, kezében pedig egy nagy tál palacsintával, aminek a tetején karamella, tejszínhab és filmesen csillogó cseresznye is helyet kapott.

- A Mamához jöttem.

**OLVASNI JÓ.
ÍRNI MÉG JOBB.**